

[Aksel Møller.]

har stillet os paa det Standpunkt, at vi ønskede, det sociale Boligbyggeri skulde hjælpes op, men vi stillede os ogsaa paa det Standpunkt, at samtidig skulde der ydes Støtte til det forretningsmæssige Byggeri, og vi havde ønsket — hvad der ikke kan være det ærede Medlem, ubekendt —, at denne Støtte til det private Boligbyggeri var blevet større, end den blev. Vi føler os naturligvis meget beroliget af den gentagne Forsikring fra den højtærede Indenrigsminister om, at Grunden til, at Beløbet ikke blev sat ind i Loven eller søgt fastsat paa Finansloven paa det Tidspunkt, var, som jeg har forstaaet, at man vil vente, til det Øjeblik kommer, da man kan overskue, hvor stort Beløbet bør være, naar man vil yde netop den Støtte, man her har tænkt sig.

Og saa lykønsker jeg alle, der har en saadan Lykønskning behov, til, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen nu har fundet et nyt Indhold i Socialiseringsbegrebet. Jeg for mit Vedkommende kan sandelig ikke se, at vi ved at vedtage Loven om Støtte til Boligbyggeri, ved at give de sociale Boligselskaber en Mulighed for at bygge mere, dermed er gaaet ind i Socialiseringen. Hvis det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen har den Opfattelse af Socialiseringsbegrebet, kan jeg i Grunden slet ikke forstaa, hvordan han og hans Partifæller har kunnet komme igennem Valgkampen under Socialiseringsfeltraabet, for det, der sker ved Loven om Støtte til Boligbyggeriet, er jo det enkle og ligetil, at man yder en Støtte til nogle af Staten i øvrigt uafhængige Institutioner. Men det, som det ærede Medlem hidtil har forstaaet ved, eller som i hvert Fald vi andre har troet var det ærede Medlems og hans Partis Opfattelse af Socialiseringsbegrebet, det var, at Stat og Kommune overtog de og de Virksomheder, gennemførte de og de Op-gaver, men med egne Midler, under egen Produktion og med sig selv som Leder og Driftsherre. Nu ved vi altsaa, at det er Socialisering, der er vedtaget i Loven om Støtte til Boligbyggeri, og det vil gøre det saa meget mindre betænkeligt for os ved en anden Lejlighed at komme det ærede Medlem og hans Parti i Møde, naar disse Spørgsmaal er til Forhandling.

Maa jeg til sidst rette en Tak til den højtærede Indenrigsminister for hans Bemærkninger til mig. Jeg takker, fordi han er opmærksom paa det Problem, som det indenlandske Brændsel kommer til at efterlade sig; jeg har ikke sagt, det var et Problem, vi stod over for nu, jeg har sagt, vi kunde

imødese den Dag, da det kommer. Det glæder mig; at Ministeren forstaaer, at der her ligger et alvorligt Problem, og jeg er ikke uenig med ham i, at det snarere er et Spørgsmaal om Laan end et Spørgsmaal om Tilskud, det her drejer sig om.

Jeg er ogsaa glad ved Ministerens Udtalelse om Villigheden til at overveje Krigsforsikringsbidragene hele eller delvise Fordeling; jeg tror, det er et Problem, som vi maaske kunde høre noget mere om i Udvalget.

Jeg har kun en eneste Ting at beklage mig over med Hensyn til den højtærede Ministers Svar til mig. Den højtærede Minister fik vist ikke Lejlighed til at komme ind paa det Spørgsmaal, jeg havde rejst, om, hvorvidt ikke samboende Søskende burde have en gunstigere Stilling over for Boliganvisningen, end de rent faktisk har. Som jeg forklarede i mit første Indlæg: hvis den af dem, der er ansvarlig for Lejemaalet, dør, ser man ofte de overlevende Søskende blive udvist af Lejligheden og denne overladt til andre, fordi de ikke er tilstrækkelig mange til at dække Boliganvisningens Krav; det drejer sig ofte om ældre Mennesker, der paa den Maade tvinges til at forlade deres Hjem, for det er jo deres Hjem, og det er i og for sig det, der er det afgørende.

I det hele taget vil jeg gerne sige om hele denne Diskussion, enten man saa ser paa Sagen fra den ene eller fra den anden Side, at det er klart, at i alle de Aar, hvor man diskuterede Lejelovgivning, og hvor man naaede frem til det Resultat, som den nuværende Lov er Udtryk for, var der Synspunkter, der talte for at gaa netop denne Vej, Skridt for Skridt; men vi er nu kommet, forekommer det mig, i en Situation, hvor vi skal være betænkelige ved yderligere Skridt i samme Retning. Rigsdagen maa ikke blot af agitatoriske Grunde eller liggende under for bestemte partipolitiske Betragtninger blot tilgodese et enkelt Hensyn. Det afgørende maa dog være stadig væk at prøve paa at holde det danske Samfund hvilende paa de Fundamenter, som det hidtil har bygget paa, og som ikke har gjort det svagere: Respekten for Ejendomsretten og Respekten for Foretagsomheden.

Efter disse Bemærkninger skal jeg undlade at blande mig yderligere i Debatten.

Lorentzen: Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen mente at kunne konstatere en Uoverensstemmelse mellem den Opfattelse, jeg har gjort gældende, og den, den højtærede Indenrigsminister gjorde gældende. Det maa sikkert bero paa en Mis-